

בסידרה של קריאות ביניים הכרחתי את דובר הממשלה

להודות: ההתנחלות נועדה לספח את עזה לישראל!

מעולם לא בלט חוסר-האיזון של הכנסת כמו בישיבת-המגרה, שזמנה עלידי הימין שבוע שעבר. בשאלה העיקרית של חינו — שלום או סיפוח — מחולקת הכנסת לשלושה חלקים:

- האופוזיציה הימנית, המורכבת מגח"ל וגרורותיה (ע"מ והמרכז החופשי). ביחד — 31 ח"כים, שהם רבע הכנסת.
- הקואליציה, יחד עם אגו"י (שאפשר תמיד לרכשה בתמורה מתאימה). זו הולכת ימינה, כשדובריה הם הניצים בממשלה — גול-דה, דיין, גלילי. היא דוגלת בסיפוח, בנוקשות, בהתנחלות. מפ"ס שבוייה בה לא תתקנה.
- סיעתנו, וכמה סיעות קטנות אחרות, המתנגדות לסיפוח. כלומר: שתי הסיעות הקומוניסטיות (לפחות מאז מות סנה). יחד: 5 קולות.

הרכב זה אינו משקף בשום פנים את חלוקת-הדיעות בציבור הרחב, שבו יש רוב ברור לשאיפת השלום.

זהו המצב הנתון בכנסת. בתוכו נאלצו סיעתנו לפעול. אין היא יכולה לשבור את החשבון הפשוט של הקולות. היא נאלצת לבחור בדרכים אחרות. אותה ישיבת-מגרה נקראה על פי סעיף בתקנון, הקובע ש-30 חברי-כנסת יכולים בכל עת לזמן ישיבה כזאת, ולהעלות בה הצעות לסדר-היום.

כלומר: הימין יכול לעשות זאת. אנחנו איננו יכולים לעשות זאת.

כך נקראה ישיבה זו. ניסוח הקריאה היה ק"צוני: מסע-התעמולה נגד ההתנחלות, והצורך להריח את ההתנחלות.

שלושת דוברי הימין דיברו כרגיל: הלהט הלאומני של יורם ארידור (חרות), הגישה השיונית של איסר הראל (ע"מ), והמיני-פאשיזם של שמואל תמיר. ואז בא תורה של הממשלה להשיב. גולדה הטילה תפקיד זה על הג' שבניצים: ישראל גלילי.

לא היתה זאת תשובה לימין. היתה זאת הצטרפות טוטאלית לגישה הימין, תוך הצדקת הסיפוח וההתנחלות.

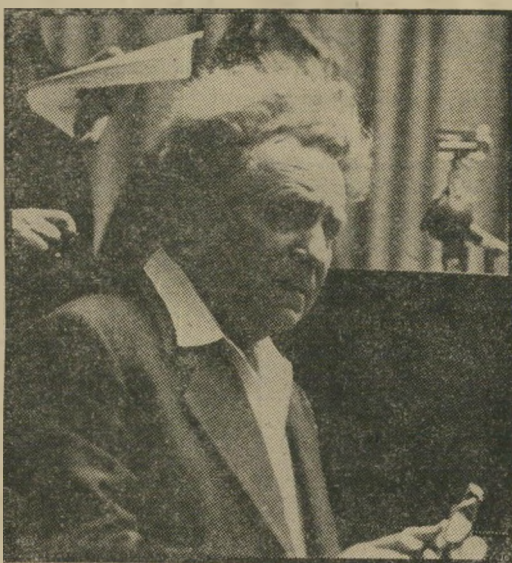
מכיוון שאין לנו קולות, אנו צריכים להשתמש

השר ישראל גלילי: ואין לי אלא להציע

להסיר את ההצעה מסדר היום. אבל נזכרתי שאני חייב תשובה לחבר הכנסת אבנרי, ולא במישרה נדחתה התשובה לו. מפני שאינני יודע מה הוא שייך לוויכוח הזה. הוויכוח הוא לא מהשולם הזה בשבילי.

אני רוצה לומר להברי-הכנסת אבנרי, בתכלית הפשרות: אנו איננו רואים סתירה בין היאחזויות והתנחלויות לבין מו"מ ללא תנאים מוקדמים עם כל אחת ממדינות ערב.

אנו לא התחייבנו ולא נתחייב להשאיר את השטחים בוואקים. אנו אמרנו כי לא נחזור אל הגבולות הקודמים. ואכן — לא נחזור אל הגבולות הקודמים. אנו איננו מסכימים שתוקפנו, אלה שמבקשים להשמיר אור תנו, יעשו זאת פעם ופעמיים ושלוש פעמים. ויהי בטר



ההצבעה היתה נתונה: 43 קולות המערך ול"ע בעד גלילי, מול 28 קולות הימין. נמנעו אנשי המפד"ל וח"כ סורקיס (מפני שדברי גלילי לא היו די קיצוניים בשבילם), סיעתנו, רק"ח ומק"י.

ברגע שתמה ההצבעה, התרוקן האולם, ונותרו בו פחות מחציית-ריסר ח"כים. באווירה זו נימקנו את ויזמנותנו. הגבתי עלי-כך בפתח דברי:

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, כאשר נשמע בבית הזה קול המזרחמה, הסיפוח והנישול — הספסלים מלאים. כאשר נשמע בבית הזה קול השלום והביטחון — הספסלים ריקים.

תמונה ויואלית זאת של המתרחש כאן היום אופיינית למה שמתרחש בבית הזה מזה ארבע שנים.

היה ברור לנו שעלינו להימנע מן ההצבעה, ואין זה תכסיס פרלמנטרי.

בין הקול ששמענו מפי גח"ל וגרוריו, לבין קולו של השר גלילי — אין במה לבחור.

הבחירה שהוצגה כאן לפנינו היום היא בין אלה הרוצים להתנחל לבין אלה הרוצים להתנחל יותר. בין אלה הרוצים לספח הרבה לבין אלה הרוצים לספח את הכל.

הבחירה שלנו היא אחרת: הבחירה בין שלום לבין שטחים; בין שלום לבין מלחמת-נצח; בין שלום וביטחון לבין נישול וגירוש.

כמה התנחלויות, שרק בכוח אפשר להביא אליהן מתנחלים, ושאת מחירן נשלם בדם ובדמעות — או הודעה ברורה והדרש-מעית שאנחנו מוכנים לשלום בגבולותינו. שיבטיח לנו ביטחון, שיגשוג, נחלה ומנוחה.

דברי השר ישראל גלילי היום: היו המורים לאין שיעור מדברי גח"ל. לא רק מפני שהשר מוכר בשם הרוב ובשם הממשלה, וגח"ל — בשם מיעוט בעם ובכנסת. אלא גם מפני שתוך כך הדברים של השר גלילי היה המור יותר מתוכן דברי גח"ל וגרוריו.

השר גלילי סירב בפירוש לענות על שאלתי: "האם עזה עדיין פתוחה למשא-ומתן?" השר הכריז. למעשה, שעזה אינה פתוחה למשא-ומתן.

כך נשבר גלילי

בקול שיש לנו, פשוטו כמשמעו. מכיוון שלא היה ויכוח של ממש בין הקואליציה וגח"ל התנהל הוויכוח המשותף היחיד בין גלילי ובנינו, בצורת קריאות-ביניים: השר ישראל גלילי: ...המדיניות של הממשלה בזכות ההתנחלות ברורה לחלוטין. היא מדברת גם על היאחזויות וגם על יישוב-קבע... אנו ר"י איס בה כרוח ביטחוני, מתן מימד של עומק ואי-תנות לאחיותנו בארץ... **אורי אבנרי:** אדוני השר, האם מוכנה הממשלה לנהל משא-ומתן בלא תנאים מוקדמים על השטחים שבהם היא מתנחלת? **השר ישראל גלילי:** שאלה יפה. אשיב עליה.

גלילי דחה את התשובה לסוף דבריו, כנראה כדי לחשוב איך לצאת מן הסתירה המהותית שבדבריו. לא הנחתי לו לשאת אותה:

השר ישראל גלילי: ב-1956, בניגוד לעמדת מ"ס דאז, החליטה הכנסת על נסיגה מרצועת עזה. רבים מקרב אגולוסי רצועת-עזה נתונים לחשש שמא הדבר הזה יחזור. חשוב להמחיש להם שכונתנו היא שרצועת-עזה לא תיפרד עוד מגוף מדינת-ישראל. **אורי ישראל:** וזה נקרא "משא-ומתן בלא תנאים מוקדמים"? איך זה מתיישב עם המדיניות המוצהרת של ממשלת ישראל, הממשלה שלך?

מדיניות הממשלה בתשובה לקריאת ביניים של ח"כ אורי אבנרי (העולם הזה) כיצד מתיישבת הכרזה זו עם מדיניות הממשלה על משא ומתן ללא תנאים מוקדמים אמר מר גלילי כי ה"ממשלה אינה רואה סתירה בין ה"אחוזיות והתנחלויות לבין משא ומתן"

יאבדו, "אמר השר. אולם מר אבנרי לא הרפה ושאל שאלה ישירה: האם רצועת עזה פתוחה למשא ומתן? מר גלילי, שסיים את דבריו, ירד מעל הדוכן מבלי להשיב על ה"שאלה."

הדיווח של מתי גולן ב"הארץ"

משמע, שהצהרת הממשלה, שהיא רוצה במשא-ומתן לשלום, "בלי תנאים מוקדמים" פירושה — בלי תנאים מוקדמים מצד הערבים, אך עם תנאים מוקדמים מצד ממשלת-ישראל. ואחד התנאים המוקדמים, תנאי ברז, תנאי כל יעבור, הוא שרצועת-עזה היא חלק של מדינת-ישראל.

אדוני השר, ב-5 ביוני יצאנו להגן על מדינתנו. לא יצאנו לנשק עם, לא יצאנו להגיש ערבים ודגוזי שטחים שעליהם יושבים אחרים.

יצאנו למלחמת-מגן. ואחד הגילויים היפים ביותר של אותה מלחמה היה — שיח לוחמים, ספר שהוא מצבה ללוחם הישראלי ההומאני, המוסרי, איש-המגן שאינו איש-כיבוש.

מי היו לוחמים אלה? — אותם אנשים עצמם שהתקוממו נגד המעשים שנעשו ברצועת-עזה! אנו גאים על כך שיש לנו צבא המגנה מעשים "חריגים", "עיוותים". אך אי לנו שאנו משתמשים כיום במילים של מרכאות, שאותן גינינו כאשר עמים אחרים השתמשו בהן.

איזה מין "חריגים"? הרי נעשו פשעים! איזה מין "עיוותים"? הרי בוצעו מעשי-עוול! צריך לומר זאת! צה"ל גילה, השר, חקר, והוא מגנה מעשים שנעשו. לקרוא לזה לאחר מעשה, "חריגים" ו"עיוותים"? הרי זה אינום השפה העברית והמוסר העברי!

אולם, אדוני היושב-ראש, חריגים — מה? עיוותים — שגל מה? האם רק נגד ה"חריגים" אנו מתקוממים, או נגד המדיניות שממנה. כביכול, חרגו? המדיניות עצמה נועדה לגזול שטח, שהוא נחלת העם הפלסטיני, ולהפוך אותו לשטח של מדינת ישראל, של התנחלות ישראלית.

זהו המעשה המרכזי. המעשים הבלתי-הומניים שנתלוו אליו, שנקשרו וגונו, הן רק תופעות-לוואי מישניות. נגד המעשה עצמו, אדוני היושב-ראש, אנו באים למחות. נגד המעשה עצמו מחו אנשי ההתיישבות, מיטב הלוחמים והמתיישבים בארץ זו.

איזהם אנו מזדהים, ואני מקווה שאורחים רבים יביעו את הזדהותם עם הפגז הזה בעם, אחר הפגזים הטובים ביותר, שאינו מיוצג כ"כנסת, שאינו מיוצג גם עיתונו צמרת מפ"ס שציטוט מדבריה שמענו היום. עם הפגז הזה אנו מזדהים.